Når vi nu samles til landsmøde, er det efter et begivenhedsrigt år. Rigtigt meget er sket.

Efter 10 år med Venstre og konservative i forskellige regeringskombinationer kunne vi den 10. september sidste år fejre 10-årsdagen for vor regeringsdeltagelse. Vi kunne gøre status over arbejdet.

Når regnebrættet blev gjort op, så var det danske samfund blevet ændret. Holdninger var ændret. Og landet var blevet økonomisk genoprettet efter, at vi under forskellige socialdemokratiske regeringer i 70-erne og begyndelsen af 80-eme havde haft kurs mod afgrunden.

Knap to måneder senere sket der imidlertid noget. Dommerberetningen i sagen mod Anders Fogh Rasmussen blev offentliggjort. Det tog ledende radikale politikere få øjeblikket at læse den over 1000 sider lange rapport og fælde deres dom. Det handlede naturligvis ikke om jura, men det var første konkrete tegn på, at der skulle banes vej for et regeringsskift, når Tamil-sagen sluttede. Anders Fogh Rasmussen handlede hurtigt og besluttede sig for at træde tilbage som minister for ikke at bringe regeringens liv i fare.

I november og december 1992 lykkedes det Uffe Ellemann-Jensen at bringe vort uafklarede forhold til EF på plads. Forhandlingsresultatet blev konfirmeret på topmødet i Edinburgh, og vejen var dermed banet for en ny dansk folkeafstemning. Afstemningen holdtes den 18. maj, og denne gang blev det et JA.

Tamil-rapporten blev offentliggjort den 14. januar og fik den konsekvens, at Poul Schlüter valgte at træde tilbage. I Venstre var vi sikre på, at der ville blive udskrevet folketingsvalg. Det var aftalt og det planlagde vi efter.

Det utænkelige skete imidlertid.

Resultatet blev som bekendt et andet. Vi fik en socialistisk ledet regering, som kom til uden valg. Og det på trods af, at der er borgerligt flertal i Folketinget. Befolkningen var rystet.

Jeg vil opholde mig lidt ved regeringsskiftet i januar. Det er en forpligtelse for os som parti at lære af det, vi har oplevet og været igennem.

Alle mennesker ved, at det er led i demokratiet, at der skal skiftes regering en gang imellem. Det er naturligt og vel egentligt også ønskeligt. Men det skal ske i overensstemmelse med almindeligt accepterede spilleregler - og til de regler hører, at vælgere skal spørges.

Derfor kom rødkløverregeringen galt afsted. De fire partier overså den vigtige kendsgerning, at deres regering blev skabt som følge af en fuplignende manøvre. Flere af partierne havde i den seneste valgkamp peget på VK-regeringen, og for de radikales vedkommende var de jo faktisk medlemmer af regeringen på valgdagen.
Vi fik altså repeteret den banale sandhed, at man ikke i politik kan foretage sig noget så drastisk, som at vælte en regering og danne en ny, uden at have folkelig accept.
Det, der er sket, er et eksempel på, hvad der sker på Christiansborg med politikere, som er mere optaget af det taktiske spil - de smarte manøvrer - end det, at sikre sig en folkelig baggrund for deres arbejde.
Altså kan man lære: Som parti skal man fastholde sin forankring solidt i den folkelige virkelighed og ikke lade sig fange af taktiske og smarte begrundelser.
Vi må aldrig blive mere optaget af spillet for spillets egen skyld. Vi må ikke forveksle Christiansborg med virkeligheden. Christiansborg er naturligvis en del af virkeligheden, men den er ikke hele virkeligheden.
Vi må huske, at politisk samarbejde først og fremmest skal have sit udspring i det politiske indhold snarere end i, om de samarbejdende nærer sym- og antipati for hinanden. Det betyder strengt taget ikke så meget for vælgerne. De vil hellere have resultater.
Jeg skal ikke nu opremse alle de forsyndelser, som har præget de seneste 9 måneders arbejde i regeringen. Det tilkommer nok heller ikke mig, men det må være vor opgave i Venstres Landsorganisation og blandt Venstres tillidsfolk og medlemmer at lære af det, vi oplever, og det vi ser.
Da regeringen blev dannet, talte den nuværende udenrigsminister om at "tidsånden" krævede en ny regering. Tidsånden er et vanskeligt begreb, og i hans tilfælde afspejler det egen opfattelse eller ønsketænkning. Og så er begrebet jo ikke meget værd.
Men det er da klart, at der ligger tendenser i tiden. Jeg har selv et bud på, hvad det er, vælgerne ønsker.
Det vælgerne hungrer efter i dette land, er et politisk lederskab, som går i spidsen for udviklingen. Et lederskab, som anviser en vej. Et lederskab, som taler klart sprog, og som enkelt og letfatteligt fortæller om, hvad det er det vil. Et lederskab, som tør stå ved sine meninger og tage konsekvenserne af det.
Vi behøver politikere, som kalder en skovl for en skovl og en spade for en spade.

Vi har igennem lange tider i Danmark været plaget af, at vi skal være enige om alt. Hvis nogen udtrykker en afvigende mening, så løftes de moralske pegefingre. Sådan kan man bare ikke gøre. Der er ting, som er unævnelige. Sådan er det på EF-politikkens område. Selv når man har indgået et forlig, må man ikke udtrykke ens egen politik. Sådan er det
på udlændingeområdet. Sådan var det om Tamil-sagen. Sådan var det, og er det i mange spørgsmål.
Der skal være "koncensus", som det hedder med et fint ord.
Det er i bund og grund en fornægtelse af det politiske arbejde. Vi har ikke alle i dette land de samme holdninger. Vi mener ikke alle det samme. Vi vil noget forskelligt. Der er forskel på socialister og liberale. Det er ikke ligegyldigt, om grundholdningen er, at det offentlige er bedst til at løse alle problemer, eller om man mener, at det enkelte menneskes frihed er ukrænkelig.
Der er forskel. Og den forskel skal naturligvis afspejle sig i partiernes handlinger og tale.
Men det betyder da ikke, at vi ikke kan arbejde sammen. Det kan vi, og det skal vi, og det gør vi.
For os Venstre-folk har det hele tiden været det naturlige. For os er det afgørende, hvad politikken handler om - om det er liberalt, og om det går i den rigtige retning. Mere end om, hvem vi så samarbejder med, eller om vi sidder i regering eller i opposition.
Vi foregøgler ikke folk, at vi med tryllegreb kan afskaffe modvind på cykelstierne og give større julegaver. Vi anviser en vej. Den er i nogle henseender ubehagelig, for den viser ingen snedige genveje. Men vælgerne ved, at den virker.
Mon ikke den fremgang, vi oplever i øjeblikket netop afspejler, at flere og flere vælgere indser, at Venstre tilbyder et politisk lederskab, som klart og tydeligt fremlægger sin politik.
Vælgerne forstår jo godt, at staten ikke kan drives med underskud år
efter år. De ved jo godt, at der er en regning, der skal betales. De
har set nu, at der altså er forskel på borgerlig-liberal politik og
socialistisk politik.
Venstres medlemskampagne.
Da Det radikale Venstre endeligt besluttede, at vi skulle have en socialdemokratisk

regering, fik vælgerne et chok.
Den dag Rødkløveret tiltrådte - den 25. januar - bragte vi en annonce i alle landets dagblade. Temaet i annoncen var ganske enkelt det, at vælgerne blev berøvet folketingsvalget gennem statsfup, men vælgerne havde et andet valg. De kunne melde sig ind i Venstre.
Og det gjorde de.
Kuponerne væltede bogstavelig talt ind. Vi fik en medlemstilgang i et tempo, som det ikke er set før. På Sekretariatet arbejdede vi i døgndrift bare for at følge med. Der blev skrevet, pakket kuverter, ringet
og registreret som ingensinde før. Det var en fantastisk oplevelse.
Jeg tror, at vi kan sige, at over hele landet mødte vi mennesker, som ville gøre noget aktivt i den situation.
For mange af dem gjaldt, at de længe har leget med tanken om at melde sig ind i Venstre. Det var blot indtil nu ikke blevet til noget.
Anledningen kom nu og gav dem det endelige skub.
Fremgangen er fortsat lige siden, og den seneste uge har endnu et par hundrede meldt sig ind.
Venstre er et priviligeret parti.
Venstre har fået et fornyet gennembrud scan partiorganisation. Som partiforening.
I løbet af de første 9 måneder i år har 11.916 mennesker meldt sig ind i Venstre.
11.916.
Den fremgang alene, er det dobbelte af det samlede officielle medlemstal for Det radikale Venstre. Det er 8 gange så mange, som er medlemmer i Centrumdemokraterne. Det er flere tusinde flere end Kristeligt Folkepartis samlede medlemstal.
Det er helt enestående efter dansk målestok.
Venstre har nu vist, at al snakken om dommedagsprofetier for de politiske partier ikke er selvopfyldende. Vi kan vende udviklingen. Vi kan gøre det attraktivt - meningsfyldt - og accepteret at gå ind i Venstre som medlem.
Vi har i dag et parti, som står med fornyet styrke og mange nye medlemmer, som vi skal inddrage i arbejdet.
De mange nye medlemmer er en mulighed for fornyelse og forbedring af vort arbejde og en forpligtelse til at være åbne.

De nye medlemmer stiller krav. De kræver noget af os. De nøjes ikke med at blive spist af med en årlig generalforsamling og så ellers ingenting.
Når man har besluttet sig for at melde sig ind i et politisk parti - når man er trådt over tærsklen Og har besluttet sig for at vedkende sig sit politiske tilhørsforhold, så er det afgørende, at man modtages med glæde. At man føler sig velkommen. At man er ønsket. Og fremfor alt, at man mærker, at det er et politisk parti, man har meldt sig ind i.
Det er derfor uacceptabelt, hvis de nye medlemmer ikke straks bliver budt velkommen i foreningen og får tilbud om at deltage i arbejdet. Derefter må det være op til det enkelte medlem selv at afgøre, om han eller hun vil deltage aktivt eller blot være passivt medlem.
Vi må bruge de nye kræfter, vi har fået til at sikre, at Venstre lever op til de krav, nutidens mennesker stiller til os. De kræver noget af os, og det skal vi lære af, og det skal vi bruge til at modernisere vort arbejde.
Vi har alle mødt nye medlemmer i år og talt med dem, men et samlet overblik over, hvem de er, og hvad de ønsker, har ingen af os haft.
I begyndelsen af september sendte Landsorganisationen derfor et brev fra landsformanden til de 10.422 nye medlemmer, vi på det tidspunkt havde fået. Sammen med brevet vedlagde vi et spørgeskema, en svarkuvert og en medlemshvervepjece.
Der gik kun få dage, så strømmede svarene ind. Den 17. september havde vi modtaget 3.698 skemaer retur. Det giver en besvarelse på godt 35 %, og det er ganske enestående.
På denne måde har vi fået en vigtig viden om vore nye medlemmer. Deres politiske ønsker. Deres engagement i Venstre og deres alder og erhverv.
Det har været spændende læsning.
Jeg har selv åbnet alle breve. Læst hver eneste svar, og vi har på Sekretariatet lavet en sammenstilling af resultaterne. Det er meget opmuntrende.
I forhallen har vi en lille planche med hovedresultaterne. Resultaterne af undersøgelsen vil i oktober blive tilsendt samtlige forenings- formænd og udvalgsformænd.
Jeg vil her fremhæve et par af undersøgelsens hovedresultater.
27 % af de nye medlemmer er mellem 18 og 29 år. 21 % er mellem 30-39

år. 23 % mellem 40-49 år. Det viser, at det især er de unge og yngre, som nu melder sig ind i Venstre. Det er en helt ny og meget markant tendens.
De nye medlemmer er for 34 % vedkommende lønmodtagere i det private erhvervsliv. 21 % er selvstændige erhvervsdrivende. 14 % er offentligt ansatte og 13 % er studerende.
32 % er bosat i hovedstadsområdet. I 1992 var vel under 10 % af Venstres medlemmer bosiddende i dette område. Karakteristisk er, at de nye medlemmer fortrinsvis kommer fra byområder.
De er politisk interesserede, og de ønsker at tage del i folkestyret. 31 % vil gerne deltage i organisatorisk arbejde og bestride en til
lidspost i Venstre. Ja, 20 % af dem oplyser, at de gerne vil opstille til en politisk post. 44 % af de nye medlemmer oplyser, at de alene vil støtte Venstres arbejde passivt gennem deres medlemskab.
De nye medlemmer, vi har fået, er altså politisk bevidste og meget engagerede.
Jeg vil fremhæve en anden meget vigtig ting fra undersøgelsen. De nye medlemmer blev spurgt, om der i deres omgangskreds eller blandt kolle-
ger på arbejdspladsen er nogle, som kunne tænke sig at melde sig ind i Venstre. 58 % af de nye medlemmer svarer ja.
Det blev også bekræftet af udsendelsen til vore nye medlemmer, hvor vi havde vedlagt medlemshvervepjecen. Sammen med svarskemaet modtog vi mange kuponer netop fra den pjece. Det viser, at vor formodning om, at vi stadig kan tegne rigtigt mange nye medlemmer er rigtig. Vi skal bare ud og spørge folk, om de vil være medlemmer - og det giver resultat.
Rigtigt mange af de nye medlemmer anfører, at Venstres klare tale, klare profil, tilliden til Venstre, og især Venstres formand Uffe Ellemann-Jensen er årsagen til, at Venstre har fremgang i øjeblikket.
Det var glædeligt at se, at mange af de nye medlemmer benyttede anledningen til at skrive om deres ønsker, forslag, problemer, som berører dem. Alle disse spørgsmål vil nu blive behandlet med henblik på, om de kan udmøntes i konkret politik.
Undersøgelsen giver et godt billede af de mange nye medlemmer, som har meldt sig ind. De er engagerede, velovervejede og klar til at tage fat.
Vi må forvalte den chance, scan denne saltvandsindsprøjtning er for Venstre. Er vi dygtige nok, kan vi forudse en tryg fremtid for vort politiske arbejde.

En veldrevet organisation. Levende partiforeninger. Åbenhed og dialog er forudsætningerne for, at vi kan formulere vor politik, og at vi kan vinde ny politisk styrke på valgdagen.
Jeg vil gerne opfordre alle deltagere i landsmødet til dér, hvor I kommer fra, at medvirke til at bruge medlemsfremgangen til at styrke vort foreningsarbejde og dermed lægge grunden til større fremgang.
Brug nu den kommunale valgkamp til også at tegne nye medlemmer. Valgkamp og medlemstegning er to sider af samme sag. Begge dele øger Venstres politiske styrke.
Jeg kan heller ikke i min landsmødeberetning forbigå den kendsgerning, at Venstre nu er Danmarks største parti ifølge nogle meningsmålinger. Tænk Jer, hver tredie vælger vil sætte sit kryds ved Venstre. Er det ikke en fantastisk oplevelse?
Af vælgerundersøgelserne fremgår også, at hver tredie ung mellem 18-29 år stemmer på Venstre. Vi er så suverænt det største parti blandt de unge. Kun 16 % af de unge stemmer på Socialdemokratiet og tallet for de radikale er godt 2 %. De konservative næsten 6 % og under 7 % for SFs vedkommende.
Vi, der kan huske udviklingen i 60-eme og 70-erne, hvor de unge skulle være røde for at være "in", vi kan se, hvorledes et parti som SF stadig er præget af 68-erne. Man hænger ved sit parti fra ungdommens tid. Vi kan vel nu glæde os over, at mange i den unge generation vil støtte Venstres politiske indsats. Det vil vi få glæde af nu og i fremtiden.
Vi skal være ydmyge over den tillid, vælgerne viser os. Det stiller krav om saglighed. Ansvarsbevidsthed. Vi skal arbejde hårdt for at bevare tilliden. Men fremfor alt skai vi huske at tale klart, tydeligt og forståeligt. Vi skal repræsentere den sunde fornuft i dansk politik.
Jeg ved godt, at nogen siger, at nu skal vi ikke glæde os så meget, for der kommer en dag efter denne. Sandt nok. Men det gælder altså også om at glæde sig over gode resultater, når de er der.
Der er også nogle som siger, at nu skal vi passe på ikke at klappe så meget på landsmødet. Godt nok. Men skal vi så ikke på dette landsmøde vedtage, at vi etablerer en konjunkturudligningsklappefond. Vi sætter klap ind på kontoen i gode tider, og så trækker vi på den i mindre gode tider. Så jævner tingene sig ud.
Nu starter Venstre idedebatten.
I Venstre har vi altid lagt vægt på, at det daglige, praktiske politiske arbejde har sit

udgangspunkt i klare ideologiske holdninger. Derfor bør vi hele tiden engagere vore medlemmer i formuleringen af det idéologiske grundlag.
Netop en idé-debat er velegnet til forskellige aktiviteter i vælgerforeningerne. Ikke mindst vore mange nye medlemmer får gennem idé-debatten alle tiders mulighed for at være med i udviklingen af liberal ideologi og politik.
Sidst vi havde en omfattende idé-debat var i 1985-86. Den startede med oplægget "Fra velfærdsstat til velfærdssamfund" og sluttede med vedtagelsen af princip- og handlingsprogrammet "Et trygt liv i frihed" på landsmødet i 1986.
Når man i dag går dette program igennem, vil man opdage, at i de seneste år er rigtigt meget helt eller delvist gennemført.
Nu, hvor vi er opposition og venter på igen at vende tilbage til regeringsansvar, er det rigtige tidspunkt kommet til at fylde idétankene op igen.
Hovedbestyrelsen har derfor besluttet, at idé-debatten skal sættes i gang over hele landet. Venstres næstformand Anders Fogh Rasmussen er blevet bedt om at stå i spidsen for dette projekt.
Til brug for idedebatten har vi udarbejdet et debatmateriale. Det er efter samme model, som vi benyttede til folkeskoledebatten. Man kan også selv finde yderligere områder, som man selv ønsker at diskutere i den enkelte forening.
Idé-debatten skal foreløbig afrundes lørdag eftermiddag på landsmødet i 1994.
På baggrund af den lokale debat i det kommende år og debatten lørdag eftermiddag til næste år, vil vi vurdere, om debatarbejdet kan føres
videre som et egentligt programarbejde i 1994/95, der skal afsluttes med vedtagelse af et politisk program på landsmødet i september 1995. På det landsmøde fejrer vi vort 125 års jubilæum som politisk parti, og hvad kunne da være mere naturligt end på det møde at vedtage et principprogram.
Jeg skal opfordre til, at alle kaster sig ud i debatarbejdet. Det kan blive spændende, og det vil lægge grunden til vor indsats i de næste 10 år.
Inden vi samles til landsmøde til næste år i Vejle i september, har vi haft tre valgkampe. Kommunalvalget den 16. november. Europa-Parlamentsvalget til juni 1994. Og - tror jeg - et folketingsvalg.
Det bliver derfor et hårdt år i organisationen.
Kommunevalget.
Vi nærmer os nu kommunalvalget. Der er kun 54 dage til afstemningen den 16.

november.
Det er et vigtigt valg. Ved det valg vælges de mennesker, som i det daglige skal træffe beslutninger om forhold, der direkte berører det enkelte menneskes hverdag. Det er derfor ikke noget ligegyldigt valg.
På Sekretariatet har vi længe arbejdet med kommunevalget. Vor opgave i den forbindelse været at understøtte og hjælpe det lokale arbejde. Selve formuleringen af politikken er i Venstre en lokal opgave. Det bestemmer man selv i den enkelte forening og i den enkelte kommune. Og det er i den enkelte forening, kommune og amt, man fører valgkampen.
For to år siden startede vi valgforberedelserne. Vi opfordrede alle foreninger til at gøre "midtvejsstatus". Det indebærer, at man stopper op og undersøger, hvordan det er gået med det, vi lovede ved sidste valg? Hvad har vi gennemført? Hvad mangler vi? Hvad skal der ske de sidste to år før næste kommunevalg?
Mange foreninger benyttede lejligheden til at gøre status.
Samtidig har vi længe arbejdet for, at man i god tid før selve valget klarer de formelle ting i forbindelse med kommunalvalg. Det gælder f.eks. spørgsmål om en eller flere lister, afviklingen af opstillingsmødet osv. Det gør vi ud fra den erfaring, vi har gjort, at jo nærmere vi kommer valget, jo større risiko er der for, at der går "personstrid" i arbejdet. Og så bliver problemerne jo ofte uløselige.
Det er imidertid vort indtryk, at vi denne gang har haft betydeligt færre lokale stridigheder, end vi har haft ved tidligere valg. Det er en glædelig udvikling. Det er også for ærgerligt, når personspørgsmål står i vejen for et stykke hæderligt politisk arbejde.
Målsætningen for vort kommunalpolitiske arbejde kan sammenfattes på denne måde. For Venstre er det vigtigt, at ALLE kan være med. Folkestyre er ikke kun for eliten. Politik er ikke videnskab. Skal politik
i et demokrati have mening, skal det være for de mange, og det forudsætter, at mange vil være med.
Det værste, der kan ske i et folkestyre, er, hvis folk ikke gider.
For at opnå, at mange Venstre-folk vil gå ind i kommunalpolitik og vil lade sig opstille, er det vor opgave at inspirere lokalforeningsbestyrelseme til at fremskaffe mange kandidater - også blandt de uprøvede.
Man kan formulere opgaven på den måde:

Vi skal motivere til aktiv indsats, og vi skal gøre det til noget betydningsfuldt at gå ind i lokalpolitik.
Vi skal for Venstres vedkommende undgå den situation, at man ikke kan finde kandidater. Vi har heldigvis også været forskånet for de tåbelige historier, som nogle partier vikler sig ind i med at annoncere efter kandidater. Det må da vist være det nærmeste, man kommer til en falliterklæring, hvis man ikke i sin medlemskreds kan finde egnede og interesserede kandidater.
Vi skal sikre generationsskifte og personfornyelse.
Vore målsætninger blev udmøntet i en række konkrete initiativer.
Nu er valgkampen foreningernes og kandidaternes.
Nu består opgaven i at få alle kandidaterne til at gå ud og kæmpe for sagen. Vi skal ikke lægge for mange restriktioner på deres aktiviteter. Man er som kandidat ofte også bedst på de områder, hvor man har sine store interesser. Dér er hjertet med.
Der er ikke tvivl om, at med den fremgang, som Venstre står til i meningsmålingerne, vil vi gå meget frem den 16. november. Især vil vi vinde frem i byområderne. Her slår de landpolitiske tendenser meget kraftigt igennem.
Vi skal dog huske, at lokale valg er lokale valg, og derfor vil der være forskelle. Forskelle, som skyldes personer og den førte politik. Der er også mange borgerlister ved kommunevalg. Mange af disse lister er lister med Venstre-folk, og det vil naturligvis påvirke det samlede stemmetal. Derfor vil stemmetallet ved kommunevalget ikke afspejle de samme tal, som for det landspolitiske.
Jeg vil opfordre alle Venstre-foreninger til at sætte alle sejl til i den kommunale valgkamp. Vi har store muligheder, og dem skal vi udnytte.
Europa-Parlamentsvalqet.
Europa-Parlamentsvalget nærmer sig med hastige skridt. Valget skal afholdes den 9. juni 1994.
Sidste vinter udsendte Landsorganisationen det første udkast til et egentligt valgprogram. Programudkastet er udarbejdet af et lille udvalg med Anders Fogh Rasmussen i spidsen.
Det har været ude til høring og høringsfristen udløb for nogle dage siden. Den første høringsrunde er en mere uformel høring. Der skal ikke stilles egentlige ændringsforslag. Det er mere kommentarer, spørgsmål, forslag til emner, som et program skal behandle.

På baggrund af de indsendte kommentarer skal der nu udarbejdes et revideret oplæg, som tager hensyn til de modtagne forslag.
I efteråret vil vi så udende et 2. udkast til valgprogram. Det er til dette, der skal indsendes konkrete ændringsforslag. Straks i begyndelsen af januar vil vi så udsende det program med indsendte ændringssforslag, som der skal stemmes om på det særlige EF-møde, vi skal have i Århus den 26. februar 1993.
På dette møde skal vi vedtage EF-program til Europa-Parlamentsvalgkampen om formiddagen, og om eftermiddagen skal vi opstille landslisten med amternes kandidater.
Når kommunalvalget er overstået, går vi med fuld styrke ind i kampen for at sikre Venstre det fjerde og forhåbentligt også det femte mandat i Europa-Parlamentet.
Folketingsvalget.
Alt tyder på, at vi inden næste landsmøde til september 1994 også har haft folketingsvalg.
Valget skal efter grundloven først holdes i december 1994, men der er ikke mange iagttagere på Christiansborg, som tror, at den nuværende regering kan holde så længe. Det er klart, at regeringen udadtil skal fastholde, at de vil sidde så længe som muligt, og at der ikke er grund til at tage valget før.
Sådan skal man sige.
Enhver kan sige sig selv, at det ikke er det bedste valggrundlag for en regering, at der ikke er styr på økonomien.
Derfor får vi valget inden sommerferien til næste år.
På Sekretariatet er vi altid klar til at tage en valgkamp. Alle praktiske forberedelser er truffet. Elementerne ligger klar. Det er en nødvendighed i Danmark, hvor valgkampe sjældent varer mere end tre uger. Skal man først igang med at beslutte, hvad man skal, når valget er udskrevet, så går den førte uge let med interne forberedelser alene, og så er der ikke lang tid tilbage til at møde vælgerne.
Derfor skal mit råd lyde til kredsene. Sæt gang i forberedelserne til valgkampen. Den kan komme, før vi aner.
Jeg tror, jeg kan sige, at de sidste 9 måneder har været nogle af de mest anstrengende perioder arbejdsmæssigt på Sekretariatet - også selv
om det har været sjovt. Alle er gået til den med godt humør, og vi har stort set hver dag ryddet op i dagens arbejdsopgaver.

Vi ved godt på Sekretariatet, at de mange tusinde tillidsfolk, som vi samarbejder med i Venstre, gør deres arbejde i fritiden, og det er u- lønnet. Derfor skal vi til det yderste fungere som serviceorganisation for Venstres foreninger.
Jeg håber, det lykkes - for det er vor opgave!
Vi lever jo med knappe pengemidler, og det betyder naturligvis, at vi ikke kan gøre alt det, vi gerne ville. Det har vi simpelthen ikke råd til. Derfor må vi prioritere.
Forudsætningen for, at vi kan prioritere er naturligvis, at vi i alle led i Venstres organisation drøfter, hvad vi har brug for, og hvad vi vil.
Som sagt kan vi ikke magte alt det, vi gerne vil, og som der er behov for. Vi må vælge, og det skal vi gøre i fællesskab i partiet.
Når man læser den megen kritik af partierne, politikerne, vælgerforeningerne, så bliver man mange gange vred. Det billede, der tegnes, svarer slet ikke til det billede vi ser - os der er engagerede i arbejdet.
Vi ved nemlig, hvor meget arbejde, der lægges i Venstre, og som udføres af idealisme - idealisme SOTI er motiveret af en tro på, at det betyder noget for folkestyret, at der er nogle mennesker, som tager slæbet. Vi ved, at det solide greb, Venstre i dag har i dansk politik på landsplan, i, EF, i kommuner og amter ikke er kommet af sig selv. Det er kommet, fordi tusindvis af borgere erkender, at folkestyret skal passes, og at det ikke er i fjernsynet og aviserne, at denne indsats ydes. Dér vises bare toppen af arbejdet - og ofte ret overfladisk.
Jeg synes, at der er alt for lidt anerkendelse af den kæmpeindsats, der ydes af tillidsfolkene i partierne.
Hvor ville dansk folkestyre være henne, hvis vi slet ikke havde partier. Hvem ville så tage slæbet. Hvem ville så tilbyde vælgerne mulighed for indflydelse? Jeg er af den faste overbevisning, at partierne er det eneste værn mod, at folkestyret bliver monopoliseret i hænderne på medierne, på i forvejen kendte folk og folk, som har penge, og på den måde kan gøre sig kendte.
Hvordan skulle meningmand have en chance, hvis der ikke var partier, som tog seriøst på folkestyrets centrale opgaver?
Partier er ganske enkelt en nødvendighed for, at folkestyret kan få betydning for os alle, som hverken er kendte, rige eller mediernes ynglinge.
Så enkelt er det.
Partierne skal styrkes. Al den klage, som visse politikere ynder at udgyde om, hvor

trist det går partierne, og hvor misforståede vi er, skal holde op.
Det er både sjovt og interessant at deltage i det politiske foreningsarbejde. Og så er der en mening med det.
I Venstre kan vi glæde os over, at vort tilbud til vælgerne bliver modtaget i stor stil. Det giver os styrke. Det tilfører fornyelse. Vi skal i de kommende år arbejde energisk for at forbedre vort arbejde for Venstre og for folkestyret.
Og så må vi huske, at folkestyret har brug for et stærkt Venstre. Der er brug for et parti, som taler klart. Som siger sin mening. Og som står ved det.
Jeg vil gerne takke alle Venstres tillidsfolk for et godt samarbejde i årets løb. Sammen kan vi sikre resultaterne.
Vi skal fortsat forbedre vort arbejde. Venstre står på tærsklen til en ny æra. Vi skal vinde kommunevalget, vi skal tilbage til regeringsbænkene, og vi skal have en større gruppe i Europa-Parlamentet. Og vi skal have endnu flere medlemmer.
Der er nok at tage fat på.
God arbejdslyst og godt landsmøde.